

YERYÜZÜNÜN VÂRİSİ

Halime TOROS

Kalp, ağacın gövdesine sırtını vermiş bekliyordu.
İnsan ekmeğinin peşinde yola düşerken, kalbi ayağına dolanmasın istemişti.
O kirlenmesin yollarda, ıslanmasın, üşümesin... Üç kuruşa satılmasın.

Ekmeğimizi, tuzumuzu kazanıp da döneyim, sen burada bekle demiştir.

Ekmeğin ve tuz hatırına razı olmuştur kalp. Ekmeğinin ve tuzun hatırına kalbini ardında bırakmaya razı olmuştur varis.

Sonra kollarını sıvayıp çok ekmeğin yemiş, çok sofraya kurulmuş, yiyemeyeceği kadar çok ekmeği olmuş, ama ekmeğin bekleyen kalbi unutmuştur.

İnsanın karnı tokken de, açken de kokar nefesi.

O koku kalptendir. Ya hatırlamanın kokusudur ya da unutmanın.

Konuşuyor ama bir şey söylemiyorsa, bakıyor ama görmüyorsa, kulakları var ama işitmüyorsa, kalbi var ama idrak etmiyorsa...

Aç, bak! İçinde ne var?

Belki kocaman bir göçük, belki bir boşluk...

Bir de mühürlü kalp!

Kimileri “Ben sizin Rabbiniz değil miyim?” diye sorulduğunda “Evet” diyenin sözünde durmadığını zannediyor. Kimileri de vârisin.

Sonra kim neyi kaybettiğini bile unutupuyor.

Ruha gelince... Onun özlemi hep kalpten yanaydı. Vârisin, elinde ekmeğin çıkıp geleceği anı birlikte beklediler.

Sonra ruh, kalbin kararıp küçülüp minicik kalmasından azap duydu. Elinde armağanlarla çıkıp gelecek olanı beklemekten sıkıldı. Varisin verdiği sözün mühleti doldu. Dönmedi. Dönmeyecek.

Öyleyse alıp başını gidebilir. Arayanların bile bulamayacağı kadar uzaklara...

Söz vermişti. Kim bilir neden dönmemişti! Çok uzaklara gitmiş olmalıydı. Çağrılmalarına karşılık vermediğine göre. Yolunu şaşırması da mümkündü. Belki de kendini kandırmıştı onu doyuracak olanı, ona yaraşacak olanı bulamadım diye.

Yoksa bilmez miydi dille düğümlenenin dişle çözülemeyeceğini?

Ama ruhun da bekleyeceğine dair verdiği bir söz vardı. Başını alıp nereye gidecekti? Söz "bir"di. Sözü ona vermişti. Bu, Rabbinin bildiği bir işti. Ve ruh Rabbinin emrindeydi. Tekrar ona dönmek üzere onun zatından üfürülmüştü. Öyleyse yeryüzünün vârisi son nefesini veresiye kadar bekleyecekti.

Kaç zaman oldu, kaç mevsim geçti üzerinden, kaç nesil...

Şimdi vâris, ruhun yitik olduğunu sanıyor, ruhsa vârisin yitip gittiğini düşünüyor.

Ara sıra kımıldıyor yitik ruh, insanın burnuna toprağın kokusunu taşıyor.

Bir de yağmurda bu böyledir.

Çok uzaklarda, bir ağacın gövdesine sırtını vermiş bekleyene duydukları özlemle insanlar hüzünlenir.

Yağmurdan zannederler.